

Arrest

nr. 132 359 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. ROELS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van Rifijnse afkomst bent, en op 5 februari 1977 in Ourkmane bent geboren. U groeide op bij uw ouders en ging niet naar school. Nog voor uw achttiende begon u een liefdesrelatie met een zekere (M.B.). Hij vroeg uw ouders toestemming voor een huwelijk maar uw vader weigerde. Jullie zetten de relatie verder en kort nadien werd u zwanger. (M.B.) vluchtte toen hij het nieuws van uw zwangerschap vernam. Uw zwangerschap werd stilaan zichtbaar en u vreesde voor represailles van uw vader. U vluchtte naar Tijout en dook er onder bij (F.), uw tante aan moederszijde. (F.) vertelde uw moeder over de zwangerschap en zei dat u bij haar logeerde. Het nieuws bracht uw moeder in shock en ze werd opgenomen in het hospitaal. Later werd ze mishandeld door uw

vader omdat hij haar de schuld van uw zwangerschap gaf. Nadien ging uw vader tevergeefs naar u op zoek. Uw moeder hield uw schuilplaats echter geheim.

Op 28 februari 1999 werd uw dochter (I.) geboren. Na de bevalling bleef u bij uw tante (F.). U werkte een tweetal maanden in de landbouw in Berkane maar nadien stonden uw tante en uw oom in voor uw levensonderhoud. Uw vader was op dat moment nog steeds naar u op zoek en werd door sommigen van zijn familieleden aangeraden om u te vermoorden. Na verloop van tijd liet de echtgenoot van (F.) verstaan dat hij niet langer kon instaan voor de zorg voor u en uw dochter. U besloot het land te verlaten en naar uw broer (M.) in Brussel te verhuizen. Eén van uw ooms woont in Spanje en regelde een toeristenvisum. Uw dochter bleef achter bij uw ouders.

Midden 2011 reisde u naar Spanje, gebruik makend van uw eigen paspoort en het Spaans toeristenvisum. U werd er opgepikt door uw broer (M.), die u onmiddellijk naar zijn woning in Brussel bracht. Eind juli 2014 werd u bij een controle op zwartwerk opgepakt door de Belgische federale politie. Op 9 september 2014 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgend document voor: kopie van geboorteakte dochter dd. 03/02/2010.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal besloten dat u niet in aanmerking komt voor heb bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U beweert dat u in Marokko moet vrezen voor de represailles van uw vader. Bovendien zou het onmogelijk zijn om er een leven op te bouwen, u kan namelijk nergens terecht. Dat alles is het gevolg van uw buitenechtelijk dochter.

U heeft uw vrees voor vervolging echter niet aannemelijk gemaakt. Dit om onderstaande redenen.

Om te beginnen is het opmerkelijk dat u moeite heeft om de exacte naam van de vader van (I.) te geven. U weet dat zijn voornaam (M.) is, maar moet vreemd genoeg enige tijd nadenken vooraleer u zijn volledige naam kan geven (zie CGVS, p. 8). Bovendien is het opmerkelijk dat u niet kan specificeren hoe lang jullie een relatie hadden. U slaagt er zelfs niet in om bij benadering te zeggen of het om een relatie van enkele maanden of enkele jaren ging (zie CGVS, p. 8). Dat is opmerkelijk want u beweert dat het om een heuse liefdesrelatie ging en dat hij zelfs vergeefs om uw hand had gevraagd (zie CGVS, p. 8). Op de vraag waarom uw vader het huwelijksaanzoek afwees, geeft u trouwens geen antwoord. U beweert enkel dat uw vader een koppig man was (zie CGVS, p. 8).

Verder is het opmerkelijk dat (M.B.) ondanks jullie relatie, jullie voornemen om te trouwen en ondanks het geweigerde huwelijksaanzoek toch jullie relatie verder te zetten verlovings, nog tijdens uw zwangerschap verdween en er nadien geen enkel contact meer was tussen jullie beiden (zie CGVS, p. 8-9).

Ook de kopie van de geboorteakte van uw dochter roept vragen op. Om te beginnen beschouwt u het document als een 'familieboek' terwijl het in werkelijkheid een geboorteakte betreft (zie CGVS, p. 6). Verder betreft het slechts een kopie, waardoor de bewijswaarde eerder beperkt is. Kopieën zijn namelijk eenvoudig te manipuleren. U legt geen origineel voor. Bovendien komt de opgegeven naam van de vader '(A.)' niet overeen met die van de werkelijke vader '(M.B.)' (zie Documenten, kopie geboorteakte dochter). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u niet eens weet welke naam er op de geboorteakte wordt vermeld. De administratie gebruikte volgens u een willekeurige naam omdat het een niet-erkend kind uit een buitenechtelijke relatie betrof (zie CGVS, p. 9). Het hoeft geen betoog dat die opmerkelijke uitleg weinig overtuigend overkomt. Men mag namelijk verwachten dat de Marokkaanse autoriteiten meer precisie aan de dag leggen bij de registratie van geboortes. Dat ze zomaar willekeurige namen gebruiken is in die optiek weinig waarschijnlijk.

Verder legt u geen bewijzen voor betreffende uw relatie met (M.B.).

Het Commissariaat-generaal heeft bijgevolg twijfels betreffende de precieze toedracht van uw gezinssituatie.

Los daarvan maakt u niet aannemelijk dat u in Marokko moet vrezen voor vervolging door uw vader (of andere familieleden). Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds het begin van uw zwangerschap, omstreeks midden 1998, nog tot midden 2011 in Marokko heeft verbleven (zie CGVS, p. 4, 6). Dat is een periode van om en bij 13 jaar. In die periode waren er geen concrete incidenten voor als zou u effectief dienen te vrezen voor represailles van uw vader. U beweert weliswaar dat uw vader uw moeder mishandelde toen hij vernam dat u zwanger was (zie CGVS, p. 9) maar dat zijn louter blote beweringen die u niet ondersteunt met enig begin van bewijs. Bovendien gaat het over feiten die zich ongeveer vijftien jaar geleden hebben afgespeeld. Verder waren er geen bijkomende elementen die ondersteunen dat uw vader u viseerde met het oog op vervolging. Dat is bijzonder opmerkelijk aangezien u nog jarenlang bij uw tante heeft verbleven (zie CGVS, p. 4, 10). Indien uw vader werkelijk naar u op zoek was, mag men verwachten dat hij er al veel eerder in was geslaagd om uw schuilplaats te achterhalen. Niet in het minst omdat u verklaart dat hij bij diverse familieleden, waaronder uw zussen, langsging om u te zoeken

(zie CGVS, p. 6, 9, 10). Bovendien wist ook uw moeder waar u verbleef (zie CGVS, p. 9). Het is dus niet onredelijk om te verwachten dat uw vader u in een tijdspanne van 13 jaar gerust had kunnen lokaliseren. Het is dan ook allerminst geloofwaardig dat uw vader pas kort voor uw vertrek bij uw tante (F.) op het idee kwam om bij uw tante te gaan zoeken, en er haast bij toeval uw dochter tegen het lijf liep terwijl u zich verschool (zie CGVS, p. 6). Bovendien mag men aannemen dat indien hij werkelijk uw dochter bij uw tante ontdekte, hij ook te weten zou komen dat u bij uw tante verbleef en dat u alsnog het slachtoffer van represailles was geworden. Dat is echter niet het geval.

Overigens, volgens uw verklaringen wordt uw dochter actueel opgevangen wordt door uw ouders, wat er evenmin op wijst dat zij u iets willen aandoen (zie CGVS, p. 11). Integendeel, ook al zouden zij uw kind als een ongeoorloofde zonde hebben beschouwd, feit is toch dat ze haar intussen onder hun hoede hebben genomen, wat dan weer aangeeft dat de gebeurtenissen van vijftien jaar terug intussen zijn 'verteerd'. Uw verklaring dat uw vader ermee dreigt uw dochter de ware toedracht van haar 'verwekking' te vertellen kan bezwaarlijk als een ernstig element van vervolging worden beschouwd. U zou haar steeds hebben voorgehouden dat haar vader was gestorven. Dat uw vader haar met dit nieuws - dat niets anders dan de waarheid bevat - moedwillig zou willen kwetsen of 'folteren' kan in deze context moeilijk worden gevolgd.

Verder is het opmerkelijk dat u slechts 13 jaar na het begin van de zwangerschap Marokko verliet indien u werkelijk onder constante terreur leefde en van mening was dat u op eender welk moment het slachtoffer van represailles dreigde te worden (zie CGVS, p. 10). Gezien de ernst van de feiten mag men namelijk verwachten dat u reeds veel eerder doortastende pogingen had ondernomen om uw uitzichtloze situatie te ontvluchten. Zich jarenlang verschuilen op een plaats waar men zich allesbehalve veilig voelt - en waar u bovendien makkelijk traceerbaar was voor uw vader - kan bezwaarlijk als een afdoende oplossing worden beschouwd. Dat u niet over voldoende middelen beschikte om het land te verlaten verandert daar niets aan (zie CGVS, p. 10). Niet in het minst omdat u zich evenmin tot de Marokkaanse autoriteiten heeft gericht om hun bescherming te vragen (zie verder).

Ook uw concrete vluchtaanleiding kan allerminst overtuigen van een vrees voor vervolging. U beweert dat u het land moest verlaten omdat u niet langer onder constante terreur wou leven (zie CGVS, p. 10). Uit het voorgaande bleek reeds dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Verder beweert u dat uw oom niet langer kon instaan voor het levensonderhoud van u en uw dochter (zie CGVS, p. 10). Dat u het land diende te verlaten omwille van financiële redenen, heeft op zich echter geen link met een vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie.

U beweert nog dat u bij terugkeer naar Marokko geen mogelijkheden heeft op een duurzaam leven. Niemand van uw familie is namelijk bereid om u op te vangen (zie CGVS, p. 8, 11). Het Commissariaat-generaal heeft daar ernstige bedenkingen bij. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u wel degelijk op de hulp van uw familie kon rekenen, waardoor het uitgesloten lijkt dat u niet kan terugvallen op een sociaal vangnet. Zo heeft u jarenlang bij uw tante gewoond en nam zij het volledige levensonderhoud voor u en uw dochter voor haar rekening. Ook uw broer heeft u de nodige steun geboden om uw vertrek te bewerkstelligen en in België opvang voor u te voorzien (zie CGVS, p. 4). Men mag dan ook veronderstellen dat u tot op heden op zijn steun kan rekenen, zelfs indien die steun vanuit België geregeld wordt. Ook uw oom in Spanje bood u ondersteuning door een toeristenvisum voor u te regelen (zie CGVS, p. 12). Iets wat hij niet had gedaan indien hij zich werkelijk van u had afgekeerd. Bovendien heeft u nog geregeld contact met uw moeder en blijkt dat zij u reeds heeft vergeven (zie CGVS, p. 5). Uw vader, die zich op u wil wreken, heeft op zijn beurt uw dochter in huis genomen en staat in voor haar levensonderhoud (zie CGVS, p. 6). U beweert dat hij zich via haar op u wil wreken (zie supra), maar dat is weinig meer dan een blote bewering die op geen enkele geloofwaardige of concrete indicatie is gebaseerd (zie CGVS, p. 11). Tot slot helpen de burens van uw ouders u om contact met uw dochter en moeder te hebben (zie CGVS, p. 5, 6, 11). Uit al deze elementen blijkt dat u onmogelijk kan volhouden dat u bij terugkeer naar Marokko in een sociaal isolement zal komen te staan.

Daar kan aan worden toegevoegd dat uw familieleden tot op heden voor uw levensonderhoud instaan (zie CGVS, p. 6-7). In Marokko heeft u slechts twee maanden gewerkt, in België werkte u naar eigen zeggen slechts vijf maanden in het zwart. De rest van uw leven, zelfs na uw zwangerschap, stonden anderen in voor uw levensonderhoud. Dit wijst er nogmaals op dat u onmogelijk kan volhouden dat u in een sociaal isolement leefde omwille van uw buitenechtelijk kind.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw pogingen om zelf in uw levensonderhoud te voorzien bijzonder beperkt bleven. U beweert dat u niet wist waar werk te zoeken en dat er in Marokko geen goed betaald werk te vinden valt (zie CGVS, p. 10). Zelfs rekening houdend met de actuele economische situatie in Marokko, is dat argument onvoldoende onderbouwd om hard te maken dat er voor u als alleenstaande vrouw onvoldoende mogelijkheden bestaan om indien nodig (deels) voor uw eigen onderhoud in te staan. Niet in het minst omdat u er in België wel in slaagde om als analfabete vrouw zonder werkervaring een job te vinden buiten het officiële circuit, in de u onbekende Belgische maatschappij (zie CGVS, p. 7).

Bovendien heeft u geen enkele indicatie dat u zich niet kon beroepen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten. U heeft uw probleem namelijk nooit aan hen voorgelegd. Gevraagd waaruit u afleidt dat zij geen bescherming kunnen bieden, verklaart u weinig meer dan dat u 'geen klacht tegen uw vader kan indienen'. U geeft echter geen verdere toelichting wanneer wordt gevraagd waarom dit onmogelijk is, toch wanneer u stelt dat zij zinnens was u te vermoorden (zie CGVS, p. 11). Het is bijgevolg allerm minst aannemelijk dat u niet op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten kan rekenen indien nodig.

Verder ondergraaft uw gedrag na aankomst in België in zeer ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U verbleef namelijk meer dan drie jaar in België zonder ook maar een ernstige poging te ondernemen om uw vrees voor vervolging kenbaar te maken, of op zijn minst uw verblijf alhier in regel te brengen (zie CGVS, p. 3, 11-12). Volgens u heeft u eenmaal geprobeerd om via een associatie verblijfsdocumenten te regelen. Het dossier werd echter nooit ingediend en u heeft geen verdere pogingen ondernomen om het dossier op te volgen of in orde te maken. Uiteindelijk werd u eind juli 2014 opgepakt door de Belgische federale politie en in een gesloten centrum geplaatst. Er volgde een bevel om het grondgebied te verlaten en de voorbereidingen op een repatriëring werden getroffen. Ondanks het feit dat een (gedwongen) terugkeer zich opdrong, getuige daarvan de geplande repatriëringen op 6 en 27 augustus 2014, wachtte u nog tot 9 september 2014, dus tot net voor de derde poging tot repatriëring (dd. 10/09/2014), vooraleer asiel aan te vragen. Nochtans beschikte u reeds daags na aankomst in het gesloten centrum over een advocaat, een persoon die beroepshalve op de hoogte is van de mogelijkheden tot het inroepen van internationale bescherming (zie CGVS, p. 11). Men mag dan ook verwachten dat u reeds veel eerder, eventueel op instigatie van uw advocaat, asiel had aangevraagd. Was het niet net na uw arrestatie, dan toch op zijn minst toen een repatriëring zich opdrong. Dat u niet wist dat er een mogelijkheid tot asiel was, is gezien het feit dat u jarenlang de tijd had om u terdege te informeren én gezien het feit dat u reeds meer dan een maand een advocaat ter uwer beschikking had, absoluut geen overtuigende verschoning (zie CGVS, p. 11). Het door u tentoongespreide gedrag valt in die zin onmogelijk te verzoenen met dat van iemand die werkelijk een vrees voor vervolging koestert.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin kan de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend. U haalt namelijk geen elementen aan waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

U legt geen andere documenten voor die uw bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit het administratief dossier (stuk 1) blijkt dat de bestreden beslissing op 29 augustus 2014 per bode betekend werd aan verzoekende partij.

Naar luid van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) moet het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de voormelde termijn begint te lopen vanaf de eerste dag volgende op de afgifte of weigering van ontvangst.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Ter terechtzitting wordt geen overmacht aangetoond.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het op 15 oktober 2014 ingestelde beroep laattijdig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER